

Покарані

Автор:

Юлія Шеко

Покарані

Юлія Шеко

Невідомі інфекції, неочікувані стихійні лиха, голод та засуха – лише половина з того, що чекає на тих, хто байдуже використовував ресурси землі, не віддаючи їй нічого натомість. Олег досвідчений лікар, але навіть він не може зрозуміти, яка саме епідемія почала так швидко скошувати його співвітчизників. Він дізнається, що країною поширюється новий вірус, від якого немає панацеї і розуміє, що усі його плани на подальше щасливе майбутнє розбиваються вщент об стіну жорстокої реальності. За проханням професора медичних наук, Олег спішить урятувати населення Землі та знайти вакцину від таємничого захворювання, але спочатку він має за мету відшукати вагітну дружину, котра зникла у невідомому напрямку.

Юлія Шеко

Покарані

Він тримав її під руку і лагідно посміхався. Вони вели банальну розмову про всілякі дрібниці і жінка раділа, що хоча б сьогодні йому стало краще і вони змогли нарешті домовитися про романтичне рандеву. Він виглядав вишукано: на ньому були джинси та білосніжне поло, комірець якого пробивався над лацканами темно-синього піджаку. На його зап'ястку виблискував дорогий годинник, а на ремені чітко проступав фірмовий знак «Dolce amp; Gabanna». Вони неспішно йшли набережною Круазетт – найвідомішим місцем для прогулянок місцевої аристократії та найпоширенішою визначною пам'яткою для туристів. Навколо було досить багато людей, аби ці двоє отримали змогу відчутися себе в

інтимній обстановці; та навпаки, жінка не без задоволення спостерігала як оцінюють її кавалера пристарілі дами і відчувала захоплення від того, що саме вона тримає його зараз під руку. Вона очікувала палкого продовження вечору у її невеличких апартаментах і її проймало завчасне збудження лише від однієї думки про це.

– Не бажаєте морозива? – закрутився коло них хлопчак із морозильною скринєю на шиї.

– А що ви можете запропонувати? – інтелігентно відповів чоловік, розглядаючи асортимент ласощів.

За хвилину він тримав у руках два вафельних ріжки, а задоволений юнак вже зникнув з їхнього поля зору, приголомшений небувалою щедрістю чоловіка. Дати на чайові більше, ніж коштує саме морозиво – це було для нього справжньою дивиною.

Чоловік простягнув одне із морозив супутниці і загадково промовив:

– Обожнюю вершки з полуницею, а ви?

Вона відчула як зашарілась, розтанувши під його наполегливим поглядом, а він продовжував з усміхом спостерігати за своєю привабливою супутницею і її невпевненими діями. Жінка ледь торкнулася морозива, відкусивши від нього маленький шматочок і чоловік відчув підсвідому втіху, спостерігаючи як вона невміло намагається злизати із краєчок вуст залишки цієї солодкої речовини. Чоловік хотів запропонувати їй допомогти у цьому, але зрозумів, що ще не час для таких кардинальних кроків – він хотів змусити її знемагати у передчутті, очікуваного для них обох, завершення. Він навмисне торкнувся її оголеної шиї, відчувши як вона здригнулася, але вдав, ніби нічого не відбулося і першим зрушив з місця, виміряючи кроками бруківку набережної Круазетт.

Зовсім раптово чоловік зупинився, відчуваючи запаморочення у голові; він зблід, а на його чолі виступили блискучі крапельки поту. Жінка й не зчулася як він непритомний упав до її ніг, повернувши цим увагу навколишнього люду. Вже за мить його оточив натовп зівак, а вдалині відлунювали сигнали швидкої допомоги, котрі поспішали на терміновий виклик з найвідомішої набережної міста. Ніхто й не здогадувався, що цей випадок стане першим у низці страшних,

безповоротних подій, котрі зовсім скоро зваляться на плечі усієї планети Земля.

Ілона швидко перемикала канали у пошуках чогось ненав'язливого. На екрані весь час з'являлися моторошні картини місцевих та зарубіжних новин – ядерний вибух в Японії, цунамі в Індонезії, торнадо над Америкою... Хоч все це відбувалося досить далеко від неї, вона не могла відігнати від себе думку, що рано чи пізно якась катастрофа прийде і до її країни. Тоді вона перетвориться із споглядача на очевидця і хто знає чим це все закінчиться для неї та її близьких.

Налякана власними думками, вона нарешті зупинилася на одному із телеканалів. Всоте тут прокручували затягнутий серіал про сіру мишку, котра врешті решт стає красунею і завойовує серце ідеального чоловіка. Ця банальщина завжди дратувала її, але не сьогодні. Останнім часом вона стала занадто знервованою та сприймала все близько до серця, тому зараз перегляд безглуздої, і в той же час легкої, мелодрами був для неї порятунком від нестримного потоку невтішних новин.

Помічаючи на екрані лише яскраві відблиски, вона замислилася над тим, чому у новинах в основному висвітлюють негативні явища. Рідко їй вдавалося натрапити на оптимістичний сюжет чи побачити радісне обличчя журналістки із місця подій. В основному, кореспонденти повторювали однакові тексти про вбивства, пограбування та природні катаклізми – змінювалися лише місця та кількість жертв. Вона закрила очі. Невже у світі все настільки погано? Чи може, вони навмисно це роблять?

Нещодавно, в одній із соціальних мереж, вона прочитала про методи маніпулювання громадською свідомістю засобами масової інформації. Немов би вони навмисно входять в довіру, а пізніше користуються нею; навмисне застосовують приховані методи психологічного впливу аби змусити громадськість зробити або подумати те, що їм буде вигідно. Може, освітлення світових катастроф і справді комусь вигідно? А може вони просто відвертають цим увагу населення від нагальних проблем?

Хиже завивання домашнього улюбленця змусило її здригнутися. Вона розгублено поглянула на кота, що сидів під вхідними дверима і шкрябав їх лапою, висловлюючи бажання вийти геть.

– Анфісій, що з тобою? – запитала вона і пішла в напрямку дверей.

Помітивши рухи господині, кіт ще більше почав шкрябти підлогу біля дверей, а його завивання ставало дедалі гучнішим та наполегливішим. По її шкірі пробігся мороз.

Вона спробувала взяти кота на руки і приголубити його – можливо, він був чимось наляканий і в такий момент тішитися на руках було б для нього найкращим заняттям. Та замість того, щоб замуркотіти в її обіймах він відсахнувся від неї і знову спрямував свій погляд на вихід. Він ніби хотів щось їй сказати, щось термінове і дуже важливе; але розуміючи, що господиня все одно не зрозуміє його, просто благав випустити з квартири. Це було зовсім не схоже на нього – цей кіт ні разу в житті не переступив поріг затишної домівки, переважаючи дивитися на світ через перила просторого балкону. Його поведінка стурбувала жінку. Ще кілька хвилин вона намагалася повернути кота до свого звичного стану та він продовжував розпочату справу, не зрушуючи з обраного місця. Вона покинула марні спроби і попрямувала до кухні, аби заварити заспокійливого чаю з мелісою. Собі, а не коту, хоча, напевно, йому це б також не завадило.

Лікар в черговий раз потер втомлені очі, борючись з набридливими приступами позіхань. Ці чотирнадцять годин чергування виявились занадто насиченими для нього. Здавалося, ніби усі хворі міста, та де там – країни! зібралися в цій невеличкій лікарні. Його щохвилини турбували неспокійні пацієнти та медсестри, що не могли собі дати ради та самотужки впоратися зі скаргами хворих. До того ж, його змітник запізнявся вже на дві години і ніхто не знав коли він врешті решт прибуде. Знаючи його натуру, він вже налаштував себе на відпрацювання ще одного чергування, яке також обіцяло бути досить важким. Він розумів, що може зателефонувати завідувачому і розповісти йому про ситуацію, що склалася, але не хотів заробити собі ганебне клеймо донощика, який при першій ліпшій нагоді готовий видати свого товариша по роботі. Може, з ним трапилась халепа і саме тому він запізнюється? Можливо, він має серйозні підстави для затримки, але не в змозі попередити напарника? Як би там не було, лікар Степовий розумів, що не має іншого виходу як просто змиритися з ситуацією та продовжувати працювати у звичайному темпі. Хоч як би йому не хотілося нарешті закрити важкі повіки і, пригорнувшись до коханої, поринути у країну далеких снів.

Отримавши вільну хвилинку, він згадав про Ілону та подумав, що було б добре подзвонити їй. Весь час у напруженому графіку, він не мав змоги поцікавитись її справами та самопочуттям – а зараз це питання було найголовнішим для нього. Він турбувався про неї, хоч вона й завжди заспокоювала його. «Халепи трапляються лише з тими, хто на них чекає», – казала вона, намагаючись переконати його викинути дурню з голови. Вона дивилася на світ занадто «рожево», а він, як типовий представник своєї професії, розумів, що у житті все не настільки добре як цього хотілося б. Не зважаючи на свою недовгу лікарську практику, він бачив достатньо аби впевнитися у своїй правоті. Невже діти заслуговують на невиліковні недуги? Невже старі люди заслуговують на останні дні самотності, покинуті рідними напризволяще у старечих будинках? Невже люди заслуговують на війни та передчасні смерті, яка без розбору забирає кожного, хто потрапився на її шляху?

Він боявся аби нічого серйозного не трапилося з Ілоною та їхнім ще ненародженим дитям, котре ще зовсім беззахисне, повністю залежить від батьківської волі. Він не боявся відповідальності, що лягла на нього зі звісткою про скору появу первістка; він боявся, що буде неспроможний зробити щось, коли цього потребуватимуть обставини. Дуже часто його професійний холодний розум та чуйне серце розривалися між рішенням, котре було важко прийняти за одну мить.

– Олег Павлович, там пацієнта привезли, – несміливо зазирнула до ординаторської медсестра.

Він одразу ж піднявся зі стільця і вийшов до коридору, поправляючи на ходу прим'ятий халат.

– Що з ним? – запитав лікар, наближаючись до чоловіка на каталці.

Той нерухомо лежав горілиць з відкритими очима; вони були опущеними донизу – так званий симптом «сонця, що заходить» – і ледь реагували на світлові подразники.

– «Швидка» привезла його до приймального кілька хвилин тому, – сказала молоденька медсестра, не зрозуміло чому тримаючись осторонь каталки. – Люди, котрі викликали лікарів, сказали, що побачили як цей чоловік раптово втратив свідомість і, хоч як вони не намагалися йому допомогти, не приходив до тями.

– Пульс, тиск у нормі?

– Взагалі-то, не зовсім, – невпевнено промовила медсестра і поглянула на високого лікаря.

Йому здавалося, що вона боїться його. Або його реакції на те, що зараз скаже. Він хотів поквипити її з відповіддю, помітивши затримку в словах, але вона випередила його.

– Тиск 50/30, пульс 25 ударів за хвилину.

Промовивши це, вона знову поглянула на лікаря. На цей раз в її очах була цікавість – як же він відреагує на почуте?

Олег Павлович і справді на мить заляк, намагаючись зрозуміти чи вірно все розчув. Якщо вона не помилилася з цифрами, а він правильно її почув, то виникає лише одне питання – як він досі живий?

У його практиці траплялося будь-що. До їхньої лікарні привозили пацієнтів з роздертими шматками тіла, котре понівечила затяжна, але невидима хвороба; потрапляли сюди й з різними переломами та пошкодженнями кінцівок. Були хворі на жовтуху, дифтерію та правець... Але ще ніколи він не зустрічав людину, котра була так близько до смерті. Доторкнувшись до руки чоловіка, він відмітив, що вона залишається теплою, а крізь грубу шкіру й справді прощупується пульс – нехай і дуже слабкий. Хоч було незрозумілим що саме з ним трапилось, лікар одразу ж виключив можливість інфаркту чи інсульту за відсутності специфічних проявів хвороби.

– Терміново везіть його до реанімації і підключіть до штучної вентиляції легенів, – наказав лікар, зосереджено обмірковуючи подальший план дій.

– З ним були якісь речі чи документи? – звернувся він до медсестри, котра вже зібралась везти хворого до боксів реанімації.

– Так, був портфель.

– Зараз він на складі?

– Скоріше за все, – невпевнено відповіла дівчина. – Я його не бачила, мені про це сказали санітари зі швидкої.

– Чому ви не віднесли його до камери схову? – обурився Олег Павлович.

Він любив у всьому дотримуватися інструкцій і дратувався, коли хтось насмілювався порушувати їх. Особливо, коли це стосувалося особистих речей пацієнтів.

Він знав, що медсестра мала оформити та занести до електронної бази даних портфель цього чоловіка з повним переліком речей, що містилися у ньому. З ним часто траплялися незручні ситуації з приводу загубленого добра новоприбулих; звісно ж, у цьому завжди звинувачували персонал лікарні. Хоч оголошення на дверях і попереджували, що адміністрація «не несе відповідальності за ваші речі», пацієнти все одно скаржилися вищому керівництву при зникненні предметів власного вжитку. Після кількох таких випадків, та сама адміністрація вирішила створити так звану «базу багажу», в яку мали заноситись усі речі пацієнтів, що лягали до лікарні. Якщо при виписці чогось бракувало, адміністрація без заперечень погоджувалася відшкодувати збитки – але донині таке траплялося лише раз.

– Як тільки його привезли, я одразу пішла кликати вас, – несміливо промовила інтерн. – Я гадала, що це може зачекати...

«І справді, – подумав лікар, – Чому я так розлютився? Набагато важливіше зараз врятувати цього чоловіка, а не розводити порожні балачки з приводу загубленого портфелю».

– Поклич Жанну Іванівну, нехай допоможе тобі з пацієнтом, – сказав лікар, зрозумівши, що сама вона не впорається. – Проведіть МРТ і, як тільки будуть результати, негайно повідомте мене.

Кивнувши головою на знак розуміння, медсестра жваво почимчикувала до необхідних дверей і за мить зникла за ними. Її тонка постать ледь штовхала залізну каталку із кремезним чоловіком на ній та, не зважаючи на це, вона намагалася якомога швидше виконати наказ Олега Павловича. Вона розуміла, що має беззаперечно підкорятися йому – у цьому закладі він користувався успіхом та повагою, а вона насправді хотіла заробити гарний досвід під час

інтернатури. Одразу після розподілення, з перших же днів роботи в лікарні, Олег Павлович став для неї взірцем чесного, порядного та розумного лікаря. Вона хотіла показатися перед ним лише з найкращого боку, вірячи, що він замовить за неї слово після закінчення інтернатури. У неї, як і у кожного, були власні сподівання на практику та подальшу свою роботу і вона знала, що цей чоловік може допомогти їй у цьому. Та як кажуть – Бога взивай, а сам рук не складай.

Лікар кілька разів набирав номер дружини, але до слухавки так ніхто й не підійшов. Він мигцем поглянув на годинник і зрозумів, що зазвичай в таку пізню годину вона вже спить. Чоловік картав себе за те, що не зателефонував раніше і хвилювався чому вона не подзвонила йому сама. Прослухавши ще кілька монотонних гудків, він відкинув телефон до шухляди і вийшов з темного кабінету – разом із ним на світло вийшли неприємні передчуття біди, котрі він усіма силами намагався відігнати від себе, концентруючи увагу на новоприбулому. Він хотів би зрозуміти, що саме трапилося з ним і тому, перш ніж зайти до реанімаційного відділення, пішов до закапелка, в якому проводили вільний від викликів час санітари. Він сподівався, що застане там хоча б когось.

На широкому підвіконні сидів худий молодик з цигаркою в руках. Олег Павлович ще ні разу не бачив його, тому подумав, що, мабуть, це один з інтернів, котрих ім знову підкинули з тиждень тому. Йому здавалося, що лікарня поступово стає тренувальною платформою для молодих, недосвідчених лікарів, які практикують свої недосконалі вміння на піддослідних людях, а ті навіть про це не здогадуються. Хоча, він зауважив, що був би не проти, якби з часом до їхнього колективу приєдналися професіонали, у вихованні яких він із задоволенням брав участь.

– Взагалі-то, тут не палять, – прогрімів серед тиші Олег Павлович, помітивши як здригнувся переляканий інтерн. – Тим паче, для лікаря недопустимо мати таку шкідливу звичку.

Хлопець одразу ж загасив недопалок і викинув його до смітника, зрозумівши натяк лікаря. Олег Павлович помітив велику червону гулю на його щоці.

– Бджола вкусила, – прослідкувавши за поглядом лікаря, мовив інтерн. – Добре, що я сам лікар і знаю як потрібно діяти в таких ситуаціях.

– Бджоли рідко нападають на людей – скоріше то була оса, – підтримав бесіду Олег Павлович.

– Один чорт! – посміхнувся хлопець. – Однаково боляче. Навіщо взагалі ці комахи живуть на Землі? Одна неприємність з ними!

– Оси й справді не несуть особливої користі для людей, – погодився чоловік. – А от бджоли неймовірно важливі для повноцінного функціонування нашої планети. Дослідженнями доведено, що зі зникненням бджіл зникне й уся рослинність на Землі, що в підсумку призведе до вимирання людського роду.

– Але чому? – здивувався хлопець несподіваним фактам.

Можливо, це все було б для нього зрозумілішим, якби він переважав слухати лекції професорів в університеті та читати задані книги, а не палити попід вікнами смердючі цигарки.

– Третина продуктів харчування людини, а у вегетаріанців і більше половини, складається із рослин, котрі ростуть лише завдяки комашиному опилению, – спокійно пояснив лікар. – Бджоли-медоноси сприяють розмноженню більше 80 відсотків рослин, і більшість з них опилують саме вони. Тому екосистема планети зазнає глобальної катастрофи, яка врешті решт закінчиться загибеллю всього людства.

Очі хлопця округлилися, але Олег Павлович вже перейшов до іншої теми, згадавши навіщо прийшов сюди.

– Ви привезли хворого з хвилин двадцять тому. Де його речі?

Певно, інтерн не зміг так швидко переключитися на іншу тему, адже відповів не одразу.

– Його забрав Микита Максимович і, здається, відніс до сестринської. Але він зараз на виклику... Якщо хочете, я можу дізнатися куди його поділи.

З-за рогу визирнула маленька голова медсестри, котру Олег Павлович відправив до реанімації. Вона так само несміливо, як і вперше, заговорила до нього:

– Там ще двох привезли...

– Що з ними? – відреагував лікар, в черговий раз переконуючись, що ніч буде пекельною.

– Те ж саме, що і з попереднім – пульс ледь помітний, тиск на найнижчих показниках, дихання повільне та важке. І очі відкриті...

Йому здалося, що вона сама боїться своїх слів, хоч і відчув як йому самому стає злегка не по собі – три чоловіка з однаковими симптомами, без свідомості за один вечір? Що взагалі сьогодні відбувається?

Жінка кинула роздратований погляд у залу, у спробі вичислити порушника тиші.

– Коли у тебе застуда потрібно лікуватися вдома, а не псувати звуками своєї гортані чудову виставу, – пошепки звернулась вона до подруги, що сиділа на сусідньому кріслі.

Та у підтримку похитала головою і знову обернулась до сцени, захоплена вдалою грою акторів. Чесно кажучи, їй було все одно на чоловіка, який так дратував своїм кашлем її давню знайому.

За хвилину покашлювання почало розноситися залом у різних куточках і жінка з жахом подумала, що їх настигла небезпечна хвороба, яка швидко поширюється замкненим приміщенням. Вона й сама відчула першіння в горлі і з занепокоєнням ще раз оглянула залу. Напевно, вона була першою, хто помітив як всередину заповзає густий дим, мовби залишки пекельного вогню; з нестримною швидкістю він заповнив собою глядацьку залу змушуючи людей у паніці покинути свої місця. Та ні у фойє, ні на вулиці вони не отримали полегшення – здавалося, усю країну накрив суцільний туман, перевершивши своєю густотою усі попередні природні явища.

– Ей, що трапилось? – крикнув стривожений чоловік на трибуні.

Він помітив як собаки заповільнили свій хід, а згодом і зовсім зупинилися. Його фаворитка взагалі почала поводити себе дивним чином, закрутившись на місці, ніби не знала куди їй прямувати далі.

Присутні побачили як на них насувається щільний туман, в якому вже було важко розгледіти поле з учасниками. Перегони зупинили, а місцевий працівник служби безпеки наказав усім розходитися по домівках, на що у натовпі рознісся незадоволений гул.

– Ви вважаєте ми даремно витратили гроші? – обурено крикнув один із чоловіків. – Ви маєте відновити перегони, допоки не з'ясується переможець.

Його одразу ж підтримали криком схвильовані фанати.

– Вибачте, та це неможливо, – виховано промовив правоохоронець, бажаючи якнайшвидше позбутися глядачів.

Кожен бачив як більше й більше наповзає на них туман, але продовжував вимагати продовження: аж допоки видимість не знизилась до мінімальних значень, в яких стало важко побачити навіть власного сусіда.

– Тоді поверніть нам наші ставки! – завимагав один із ентузіастів, проштовхуючись вперед.

Силою його винесло у коридор стадіону і вже за хвилину увесь натовп опинився посеред вулиці, намагаючись хоч якось знайти дорогу додому. Тепер їм було байдуже до грошей: немов сліпі, вони навпомацки пробиралися містом, який все сильніше поринав в густу імлу смердючого диму.

– Ви бачили що відбувається на вулиці?

Лікар обернувся до вікна, але не побачив нічого цікавого. Точніше, він не побачив взагалі нічого.

– Туман та й годі, – байдуже промовив він. – Хіба нам звикати?

Туман вже давно сприймався ним як щось звичайне: певною мірою він був візитівкою та невід'ємною частиною його рідного міста.

– До речі, о котрій у мене останній запис? – звернувся він до асистентки.

– О третій п'ятнадцять, – відчеканила вона, заглянувши до нотатника.

Чоловік зрадів, що сьогодні зможе раніше потрапити додому. Він мав на цей вечір плани: син пообіцяв познайомити його зі своєю подругою і його розривало нетерпіння від очікуваної першої зустрічі. Йому кортіло якнайшвидше побачити дівчину, що обрала собі за кавалера такого розбишаку, як його син.

Лікар захвилювався, коли на останній прийом не з'явилась одна із його постійних клієнток і він одразу ж вирішив передзвонити їй – може, вона просто запізнюється?

У слухавці лунали довгі гудки, аж поки по той бік нарешті не почулося несміливе «алло».

– У нас з вами на сьогодні була запланована зустріч, – мовби вибачаючись промовив чоловік. – Я можу почекати на вас ще з десять хвилин, але потім буду вимушений піти... Наступного разу ми зможемо зустрітись лише за тиждень.

Але жінці, здавалося, було до цього байдуже.

– Невже ви не бачили, що відбувається на дворі? – замість виправдання запитала вона. – Мою новонароджену доньку забрали в реанімацію з підозрою на набряк легенів і зараз я знаходжуся поруч неї. Пробачте, але мені було ніколи відмінити свій запис.

Чоловік здивувався різкості слів цієї завжди чемної та усміхненої жінки і зрозумів, що у місті трапилось дещо насправді серйозне. Ще раз принісши свої вибачення та побажавши крихітці найшвидшого одужання, він відімкнувся і пішов до шафи, аби забрати своє пальто. Певною мірою, він радів, що звільнився раніше, ніж планував; а отже, у нього лишалося ще досить часу, щоб підготуватися до вечірнього знайомства.

Лікар навіть не усвідомлював, що за наступні кілька днів ще не раз буде змушений відмінити свої зустрічі з пацієнтками, адже на власній персоні встигне відчувати руйнівну дію аномального туману.

Як завжди, о четвертій годині ранку, чоловік вийшов з будинку, тримаючи у руках казанок з іжею: спершу він мав погодувати худобу, а вже потім займатися іншими справами, котрих в селі завжди вистачало. Він ледь ступив крок за поріг і зупинився у нерішучості; передранковий туман щільно огорнув подвір'я, заховавши усі прибудови під свій покрив і чоловік виявився неспроможним оцінити ситуацію навколо. Керуючись своєю натренованою пам'яттю він пройшов відстань до сараю, хоч це виявилось нелегкою справою – він ледь бачив чоботи на своїх ногах, що утопали у парах густої імли.

Через вузький отвір до сараю поступово пробирався вуличний туман і за реакцією корів чоловік зрозумів, що це не банальне природне явище, яке постійно огортало передмістя. Він відчув як горло роздирає кашель, а його корови ледь дихають, не в змозі впоратися зі смердючими запахами ззовні. Фермер швидко висипав заготований корм до стійла і поспішив до будинку, вирішивши відкласти справи на пізніший час. Він щільно позачиняв усі вікна і ввімкнув радіо, у надії знайти у ньому пояснення такого аномального явища. Не минуло й кількох хвилин як із приймача залунав мелодійний і в той же час суворий голос диктора.

– Їдкий дим, що ще вчора ввечері заповнив собою усе місто, і досі нависає над ним загрозливим маревом. На вулицях неможливо знаходитися більше кількох хвилин через сморід, який проникає до самих легенів, і люди знаходять єдиний порятунок у рідних стінах власних домівок. Паніка підкріплюється заявами священнослужителів про початок апокаліпсису – деякі з них саме так бачать кінець світу і закликають людей єднатися у групи і приходити до церкви, сподіваючись вимолити у Господа помилування. В той же час, науковці заспокоюють стривожену публіку і відкривають їм справжні причини цього явища. Під час антициклону, що приніс холодну та безвітряну погоду, у повітрі зібралася надмірна кількість забруднюючих речовин – саме вони утворили цей товстий шар смогу. Фахівці стверджують про короткочасність події і запевняють, що в найближчі дні туман розсіється і місто знову зможе повернутися до свого звичного ритму життя. Зараз же, вони закликають утриматись від довгих прогулянок та далеких поїздок.

Кінець ознакомительного фрагмента.

Купити: https://tellnovel.com/sheko_yul-ya/pokaran

надано

Прочитайте цю книгу цілком, купивши повну легальну версію: [Купити](#)